

Zajec in lisica.

V hudi zimi, v ostrem mrazi,
zajec strahom se priplazi
do lisičje tople jame.
Prosi botrico lisico,
naj pod krov ga k sebi vzame.

Ona ga lepo pozdravi,
mile mu besede pravi:
„Oj, le hitro stopi notri —
Mar že preje bi bil prišel
k meni gostoljubni botri.

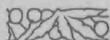
Ti boš mirno tu počival,
grel se, o pomladi snival;
jaz pa hrane bom nosila,
da gladu ne bodeš ginel ...
bom že v vasi kaj dobila.“

Res ga čuva botra strogo,
zajčku nosi hrane mnogo —
Toda misel skriva v glavi,
da na spomlad ko bo debel,
ga za praznike zadavi.

Solnce se topleje smeje:
v vas lisica zopet speje,
Črne misli premišljuje,
da gre zadnjič pitat zajca —
jutri pa se žnjim gostuje.

V jamo vrača se lisica ...
toda prazna je temnica.
Gostoljubno je ognjišče
pustil zajec. Zdaj si lahko
hrane sam na polju išče.

Mokriški.

Basni.

Spisal *Janko Polák.*

V.

Vrane so prenočevale na visokem drevesu. Po-
noči pride logar, jim natrosi koruze in nastavi mre-
žo zank.

„Kra ... kra ... kra! ...“ so se čudile vrane
zjutraj. „Kdo je nam neki oskrbel zajtrk?“ —

„Koruza ne raste v gozdu,“ se oglasi najmo-
drejša. „Nekdo jo je nam nasul. Pustimo jo in od-
letimo, da nas ne zmoti!“ —

„E, kaj bi,“ se jih oglasi desetero. „Povsod nam
tudi ne preti poguba. Kmet je nesel v mlin in je
imel luknjo v vreči. Kdo drugi bi trosil po gozdu
koruzo? Zletimo in pozobljimo jo!“ —

„Frrrrr! ...“

In zletele so.

Kar se prikaže logar s puško na rami.

„Frrrrr! ...“ Gorje! —